

Befejezem, amit te félbehagysz

Krisztina a zuhanykabin falának nyomta az egyik combját, és a lábai közé irányította a zuhanyrózsából kijövő vizet. A vízsugár nem volt erőse állítva. Igazából nem is lehetett másmilyenre állítani, mivel pár héttel korábban, miközben Krisztina azért tekergette, hogy másfajta fokozatot és vízsugár-formációt is kipróbáljon, a zuhanyrózsa fejrészében eltört valami. Krisztina akkor mindjárt szót Gábornak, és a férfi meg is ígérte, hogy vesz egy másik zuhanyrózsát. Ám ez azóta se történt meg. Szerencsére a viszonylag gyöngye vízfolyás is elegendő szokott lenni arra, hogy Krisztina rövid időn belül elélvezzen.

Miután mindennel végzett, elzárta a vizet, a zuhanysapkát a vízcsapra dobta, kijött a kabinból, gondosan, a hajlatairól és a lábujjai közéről se megfélekedve szárazra törölte a testét, majd a tükör melletti akasztóról levette és magára kanyarintotta a karácsonyra kapott hófehér plüssköntöst. Belelépett a papucsába, és visszacapla-tott a hálószobába, ahol nem kis meglepetésére azt látta, hogy Gábor már teljesen felöltözött, sőt a jelek szerint készül valahova.

– Hát te hova mész?

– Petiékhez.

– Most? Minek?

– Segítek Anettnek.

– De hát mit?

– Megsétáltatom a kutyát.

– A kutyát? – Krisztina követte Gábort az előszobába. – Miért pont te sétáltatod meg a kutyát?

– Tudod, milyen kiszámíthatatlan az a dög. Anett lassan mindenórás lesz. Nehezen mozog, és még csak az kéne, hogy az az idióta kutya megrántsa a porázt, és Anett hasra essen.

– Jó, de miért te sétáltatod? Van Anettnek férje.

Krisztinának ebben teljesen igaza volt. Anettnek Peti volt a férje, nem melleleg Gábor legjobb barátja az egyetem óta. Állítólag az az utolsó életkor, amikor még őszinte barátságok kötődnek, és nem érdekszövetségek. Gábor és Peti egy csomót lógtak együtt már az egyetem alatt, de az után is. Arra is törekedtek, hogy a párjaik is összebarátkozzanak egymással. Ez azonban sajnos nem igazán tudott megvalósulni. Leginkább azért nem, mert Gábor világéletében sokat csajozott, állandóan cserélődtek a barátnői, miközben Peti már az egyetem utolsó évében lecövekelt Anett mellett, akinek így nem is nagyon volt ideje összelepedni Gábor aktuális nőjével.

Az nem igaz, hogy Anett és Krisztina nem szívlelték egymást. Végtére is nem volt a másikkal semmi bajuk. Csak éppen egy alternatív valóságban soha nem álltak volna egymással szóba. Egyszerűen nem lett volna kapcsolódási pontjuk. Így persze kényszeredetten mosolyogtak, és megtúrták a másikat, sőt kicsit még dumcsiztak is, miközben a fiúk régi sztorikat elevenítettek föl harsány röhögések közepette, megfociról, autókról és számítógépekről beszélgettek, s szídták a politikusokat. Egyéb-

ként se Anett, se Krisztina nem vágyott különösebben a másik társaságára. Ha meg kellett volna a barátnőiket nevezniük, nem egymást nevezték volna meg, nemcsak elsőként, de úgy általában sem.

Ráadásul a legutóbbi négyes találka szarul sült el. Peti a gyorsan benyakalt pia hatására elkezdte megint szívatni Gábort azzal, hogy mikor nőszül már meg, mert hát ideje révbe érni és biztos pontot találni az életben egy mindenben megfelelő társ személyében. Lám, ő is milyen jól járt – és ennél a pontnál látványosan megszimogatta Anett gömbölyű pocakját. Gábor erre vágott egy fura grimaszt (amit Krisztina már többször látott rajta, és amitől mindig rossz érzései lettek), majd valami hülye viccel próbálta elűtni a témát. Peti azonban egyre csak erősködött. Végül Anett állította le, olyan dumával, amely nem csupán azért hangzott Krisztina számára ridegen józannak, mert Anett a terhessége miatt nem ihatott alkoholt. Egy képzeletbeli kívülálló szemével nézve talán úgy tűnhetett, hogy Anett nem mondott semmi különöset, mindössze annyit, hogy ezt bízzák Gáborra, ő tudja, mit csinál, és mi a jó neki. Mégis, Krisztina émelvegni kezdett ettől az egésztől, mintha ő lenne terhes, és nem Anett. Néhány percen keresztül hajszál választotta el attól, hogy a kanapéról ne okádja össze Petiéék gyönyörű szőnyegét, amely egyébként éppen olyan hófehér és puha volt, mint Krisztina karácsonyra kapott plüsskötöse. Elég ciki lett volna összehányni, azok után, hogy Anett a kutyát is rá tudta nevelni arra, hogy ne hugyozza vagy szarja össze a különben nem olyan régóta meglévő szőnyeget, sőt a sáros mancsát se tegye rá séta után.

– Peti nem ér rá. Egy csomó melót le kell most tekernie, mert a szülés után el akar menni egy-két hét szabadságra, és ehhez az szükséges, hogy addigra befejezze a projektjeit. Különben nem engedik el a főnökei. Vagy legalábbis nem annyi időre, amennyire ő szeretné.

– Na és később, miután a gyerek megszületett, és Petinek a két hét leteltével vissza kell mennie dolgozni, akkor is eljársz hozzájuk kutyát sétáltatni? Vagy Anett odaköti a pórázta a babakocsihoz, és egyszerre sétáltatja a kölykét meg a dögöt?

– Hogy később mi lesz, az majd kiderül. Most viszont el kell mennem, mert megkértek, én pedig megígértem.

– Ki kért meg? Peti?

– Nem.

– Hát akkor ki? Anett?

– Ha tudod – Gábor végzett a cipőfűző megkötésével és fölállt –, minek kérdezed?

– És ez így fog menni ezután is? A csaj csettint, te pedig ugrasz?

– Jaj, hagyd már a hülyeségeket. Tudod, mennyire óvatosak. Ezt meg kell értenünk. Nehezen jött össze.

Anett és Peti éveken keresztül kíséreltek – ahogy mondták – a babaprojekttel. Egy csomó orvosnál voltak, és egyszer a beültetést is megpróbálták, sikertelenül. Már föladták a dolgot, amikor Anett terhes lett. Peti onnantól vattába bugyolálta a feleségét. Az utóbbi hetekben azt se engedte neki, hogy kitegye a lábát a házból. Nehogy bárkinek baja essék.

Gábor autóba ült, és elszárguldott. Krisztina néhány percig még nézett utána a nappali ablakából, mintha azt várta volna, hogy Gábor azonnal visszatérjen. Aztán

levette a hófehér plüsskötöst, de egyelőre nem vitte vissza a fürdőszobába, hanem ledobta a kanapéra. Leült, és miközben egyik kezével a tévé távirányítóját nyomkodta, a másikkal a köntöst simogatta.

Néhány nappal később megszületett Bence. Petiék eredetileg otthonszülésben gondolkodtak, részben a járványhelyzetre tekintettel: nemcsak hogy nem volna jó, ha Anett gyerekágyasan elkapná a kórházakban erőteljesen terjedő fertőzést, hanem az is tök gáz, hogy Petit nem fogják beengedni. Gábor azonban lebeszélte őket, mondván, a járvány addigra lecseng, és különben is, jobb, ha ez a nehezen összejött gyerek teljes orvosi felügyelet mellett jön világra. Anett egyetértett vele, és noha a pandémia továbbra is tartott, maradtak a hagyományos, kórházi szülés mellett. Így viszont Peti csak üvegablakon keresztül láthatta újszülött gyermekét. Valamint azokon a képeken, amelyeket Anett küldött és Peti továbbított a legjobb barátjának is.

– Te meg miért vagy a mobilodba temetkezve?

Gábor fölemelte a telefont, úgy mutatta Krisztinának:

– Megszületett Petiék gyereke. És tényleg Bence lett a neve.

Krisztina eredetileg mindössze egy pillantást szándékozott vetni a fotóra, aztán elakadt a lélegzete, és a tervezettnél tovább elidőzött Gábor mobiltelefonjának majdnem kétfelnyíri kijelzője előtt, ahonnan egy kisbaba nézett vissza rá. Helyesebben nézett volna, ha nem alszik. Ez a kisbabáknál gyakori szokás, Krisztinát mégis meghökkentette. Elsőre azt hitte, hogy Gábort látja, akinek alvás közben ki szoktak simulni a vonásai, elernyedni a máskor stressztől feszülő arcizmait, amitől éppen olyan látványt nyújt, mint amelyet most az újszülött Bence. Aki meg egy az egyben úgy festett, mint az alvó Gábor. Csak éppen kicsiben.

– Na, tetszik?

– Aranyos – válaszolta Krisztina, majd kisietett a nappaliból.

Gábor nem mutatta meg többször Bencét, se ezt a képet, se másikat, Krisztinának mégis rendre eszébe jutott a hasonlóság. Nem bírta kiverni a fejéből akkor se, amikor két nappal később ismét a zuhanykabinban maszturbált. Ahogy becsukta a szemeit, látta maga előtt Anettet és Gábort dugás közben. Anett térdelt, Gábor hátulról hatolt belé, és mindketten nevettek.

– Hát te meg mit csinálsz?

Krisztina elrántotta az öléből a zuhanyrózsát. A kabin ajtaja nyitva volt, Gábor állt előtte. Ami furcsa volt, máskor nem szokott Krisztina után bejönni a fürdőszobába.

– Mit keresel itt?

– Beszakadt a körmöm, baromira idegesít, gondoltam, elkérem a körömollódat. De te mit csinálsz? – Gábor az ideges hadarás közben is megnyomta a „te” szót.

– Hogyhogy mit csinállok? Gondolom, látod.

– Hát... de... miért...

– Azért, mert veled nem szoktam kielégülni – jelentette ki Krisztina szokatlanul határozottan.

– Hogy mi van?

– Úgy, ahogy mondom.

– Hogyhogy nem szoktál? Hiszen mindig...

– Ja, hát úgy szoktam csinálni, mintha... De ez nem igaz. Azért jövök ki utána mindig fürödni, mert itt befejezem, amit te félbehagysz.

Gábor hol a zuhanyrózsát nézte, amelyből továbbra is folyt a víz, hol Krisztina arcát, hol az ölet.

- De hát miért? – kérdezte megint, most már kicsit összeszedettebben.
- Hogy ne érezd megbántva magad.
- És más...?
- Ha arra célszól, hát mással volt már orgazmusom.

Gábor bevágta a zuhanykabin ajtaját. Tiszta erőből. Beleremegett a kabin. Krisztina komolyan tartott attól, hogy valamelyik üvegfal megreped, vagy ki is török.

Mielőtt Gábor kicsörtetett volna a fürdőszobából, Krisztina még utána kiáltott:

- Anett nem szokott színlelni? Vagy neki nem kell?

Gábor úgy tett, mintha nem hallaná.

Krisztina elzárta a vizet, visszarakta a helyére a zuhanyrózsát, rátette a csapra a zuhanysapkát, és óvatosan kilépett a zuhanykabinból, még mindig tartva attól, hogy az esetleg megsérült és mindjárt összerogy. Gondosan, a hajlatokról és a lábujjai közéről se megfélekedve megtörölközött, majd lekasztotta a tükör melletti akasztóról a karácsonyra kapott hófehér plüssköntöst. Néhány pillanatig elgondolkozva tartotta a kezében a ruhadarabot, aztán visszaakasztotta, helyette inkább magára csavarta a törölközőt, és a papucsába lépve ő is kicsattogott a fürdőszobából.

Gábor a kanapén ült, és a távirányítót nyomkodta. Úgy tűnt, mintha valami filmet keresne, ám látszott rajta, hogy bár a képernyőre mered a tekintete, gondolatai másutt járnak. Egyik ajánlóról a másikra ugrált, épphogy csak megnézett belőlük néhány másodpercet, aztán görgetett tovább a következőre. Krisztina pár pillanatig elgondolkodott azon, hogy a testén vizes törölközővel leüljön-e a kanapéra, majd úgy döntött, miért ne. Végére is ez csak víz, elvileg nyom nélkül fölszárad.

- Nem vagy álmos?

Meg kellett ismételnie a kérdést, mire Gábor reagált. Igaz, a válasz kimerült annyiban, hogy megrázta a fejét.

– Én se vagyok – mondta Krisztina. – A zuhanyzástól tökre fölélénkültem. Nézzünk valamit? Ha van kedved, folytathatjuk, amit tegnap elkezdünk. Nekem bejött. A harmadik rész következik, ugye? Fölveszem a pizsamámat, addig állítsd be, lécci.

Krisztina fölállt, és elindult a hálószoba felé. A fenéke helyén vizes folt maradt a kanapén. Nem látszott vészesnek. Mielőtt kiment volna a nappaliból, visszafordult Gábor felé, és így szólt:

– A zuhanyrózsát kicserélhetnéd. Nem olyan nagy gáz, így is használható, de azért mégis.

Várt néhány pillanatig, hátha Gábor mond valamit, esetleg hozzávágja a távirányítót, ám amaz továbbra se szólalt meg, csak lassan, nehézkesen bólintott. Krisztina bement a hálóba, ahol a puha padlószőnyegre engedte magáról a még mindig nedves törölközőt. Megigazította a széttúrt ágyneműt, és kihúzta a párna alól a pizsamáját. Fölvette, majd elkezdte az ágy mellől is összeszededegetni a napközben viselt ruhadarabjait. Igyekeznie kellett a rendrakással, Gábor a nappaliban elindította a sorozatot.